



PATENTBESVÄRSRÄTTENS DOM

meddelad i Stockholm den 15 mars 2012

PARTER

Klagande

Kvaerner Power Oy

Ombud: Ehrner & Delmar Patentbyrå AB

Box 10316, 100 55 Stockholm

Motpart

Andritz OY

Ombud: Awapatent AB

Box 45086, 104 30 Stockholm

SAKEN

Upphävande av patent på förfarande och anordning för förbränning av svartlut

ÖVERKLAGAT AVGÖRANDE

Patent- och registreringsverkets (PRV) beslut den 20 augusti 2008
angående patent nr 0101027-1, se bilaga 1

DOMSLUT

Patentbesvärsrätten avslår överklagandet, varav följer att patentet
upprätthålls i beviljad lydelse.

EE

Postadress	Besöksadress	Telefon	Fax	Org.nr
Box 24160	Karlavägen 108	08-450 39 00	08-783 76 37	202100-3971
104 51 Stockholm				

YRKANDEN M.M.

Kvaerner Power Oy (Kvaerner) har yrkat att patentet ska upphävas.

Andritz Oy (Andritz) har bestridit ändring och i första hand yrkat att patentet ska upprätthållas i beviljad lydelse. I andra hand har Andritz yrkat upprätthållande i ändrad lydelse med patentkrav inkomna till Patentbesvärsträtten den 19 oktober 2010.

BAKGRUND*Uppfinningen*

Enligt beskrivningen avser uppfinningen ett förfarande och en anordning i en massafabrik för förbränning av svartlut i en sodapanna, varvid förbränningsprocessens värmeekonomi har förbättrats.

Vid förbränning av svartlut är målsättningen att skilja svartlutens organiska och oorganiska beståndsdelar från varandra. Värmen som erhålls från förbränningen av den organiska delen tas tillvara för att producera så mycket ånga som möjligt. Från den oorganiska delen uppsamlas processkemikalier i sådan form att de i senare steg kan omvandlas för återanvändning i kokprocessen.

Före förbränningen avlägsnas vatten ur svartluten genom att den koncentreras i en flerstegs indunstningsanläggning. En sådan fungerar vanligen så att man till indunstaren med det högsta trycket matar t.ex. färsånga att fungera som uppvärmningsmedium, som kokar vätskan på indunstarens vätskesida, varvid ånga bildas med ett tryck lägre än den till ångsidan tillförda färsångan. Den sålunda bildade ångan används för att värma nästa indunstare, på motsvarande sätt som ovan, varefter samma process upprepas i ytterligare ett antal steg.

Svartlut från en massafabrik har tidigare kokats till en halt av 63 - 75 % torrsubstans. Vid förbränningen av denna lut medför avdunstningen av det resterande vattnet att ugnen kyls, vilket försvårar värmeåtervinning. Numera koncentreras svartluten till betydligt högre torrsubstanshalt,

80 - 90 %, vilket ger fördelar vid dess förbränning, då lutdroppar med hög torrs substanshalt torkar snabbare och brinner snabbare.

Behandling av svartlut med hög torrs substanshalt medför dock problem. Svartlutens viskositet stiger exponentiellt då torrs substanshalten ökar. För att övervinna det av viskositeten orsakade motståndet måste den indunstade svartluten föras till sodapannan vid hög temperatur och ett tryck överstigande lufttrycket. Vid en torrs substanshalt över 80 % har viskositeten ökat och kokpunkten stigit så högt att normal mottrycksånga inte räcker till för den slutliga koncentreringssteget. För att i det sista koncentreringssteget åstadkomma en tillräckligt hög indunstningstemperatur och sänka lutens viskositet behöver man använda mellantrycksånga med ett tryck av 9 - 17 bar. Då kommer temperaturen och trycket hos den sekundärånga, som alstras ur den indunstade svartluten i den sista koncentratorn, att vara alltför höga för att optimalt kunna utnyttjas i den beskrivna flerstegs indunstningsanläggningen. Det är inte värmeekonomiskt att mata sådan ånga vidare till de andra stegen i indunstningsanläggningen där svartluten har lägre torrs substanshalt, eftersom det är tillräckligt att där såsom värmekälla använda ånga med ett lägre tryck och lägre temperatur än sekundärångan från den sista koncentratorn.

Syftet med föreliggande uppfinning är att åstadkomma ett förfarande där sekundärångan, som bildas vid indunstning av svartlut till en torrs substanshalt av över 80 %, kan användas på ett värmeekonomiskt mera fördelaktigt sätt än tidigare. I processen enligt uppfinningen utnyttjas den sekundärånga, som bildas vid sådan slutindunstning av svartlut, till förvärmning av den erforderliga förbränningsluften, vilken vanligen tillförs sodapannan på tre olika nivåer för förbränningen efter indunstningen.

Det är känt att man i allmänhet förvärmer åtminstone primär- och sekundärluften innan den matas till pannan för att hålla en tillräckligt hög temperatur i eldstaden, varvid lågtrycksånga eller i ett andra steg mellantrycksånga vanligen används. När man i sodapannan bränner svartlut med en torrs substanshalt av över 80 % har den till pannan matade förbränningsluften en lägre temperatur än då man bränner mer utspädd svartlut. Detta gör det möjligt att använda ånga vars tryck är

lägre än fabriken normala lågtrycksånga (3 - 4 bar) i luftförvärmaren, där det är tillräckligt med ett tryck av 0,5 - 1 bar. Enligt uppfinningen kan man sålunda använda den värme som härstammar från sekundärångan i det sista indunstningssteget.

Processen enligt uppfinningen är särskilt lämplig för massafabriker där svartlut tidigare har koncentrerats till en torrsubstanshalt av 70 - 75 % men där man för att förbättra förbränningen vill koncentrera den till över 80 %. I vissa fall har visats att vid den extra indunstningen för koncentring till över 80 % bildas värmeenergi, som utgör c:a 70 - 90 % av det som behövs för förvärmning av förbränningsluften. Den extra uppvärmningen görs då med färsånga.

Vid förverkligandet av uppfinningen i en existerande anläggning genom att en ny koncentrator för svartlut monteras, ökar inte fabriken värmeförbrukning. Även om den nya koncentratorn kräver mellantrycksånga vid det sista indunstningssteget så utnyttjar man den vid detta steg bildade värmen vid ett senare behandlingssteg för svartluten, nämligen i förvärmarna inför förbränningen.

Patentkraven 1 - 13 enligt förstahandsyrkandet innefattar de självständiga kraven 1 och 9, där kravet 1 avser ett förfarande för förbränning av svartlut och kravet 9 avser en anordning för förbränning av svartlut med särdrag motsvarande förfarandekravets särdrag. Patentkraven 1 - 11 enligt andrahandsyrkandet innefattar de självständiga kraven 1 och 8, vilka innehåller preciseringar i förhållande till förstahandsyrkandets självständiga krav.

Patentkravet 1 enligt förstahandsyrkandet har följande lydelse:

Förfarande för förbränning av svartlut från en massafabrik, i vilket förfarande svartluten koncentreras i en flerstegs indunstningsanläggning, vars indunstare är försedda med för indirekt indunstning avsedda värmeväxlarytor, såsom lameller eller rör, för att erhålla svartlut som koncentreras till en torrsubstanshalt som är lämplig för förbränning och för att generera ånga, varvid den koncentrerade svartluten leds till förbränning i en återvinningspanna dit man matar förbränningsluft på flera olika luftnivåer för förbränningsprocessen,

k ä n n e t e c k n a t av att åtminstone till en luftnivå matad förbränningsluft förvärms genom att såsom värmekälla använda svartlutsånga, som bildats vid den indirekta koncentreringsen av svartlut till en torrsubstanshalt över 80 %.

Patentkravet 1 enligt andrahandsyrkandet har samma lydelse som kravet 1 ovan, med följande komplettering tillfogad vid kravets slut:

... varvid sekundärången som bildas vid svartlutens indunstning kondenseras genom att använda vatten såsom kondenserande medel, varifrån det bildas ånga som leds till förvärmning av förbränningsluften.

Patentkravet 9 enligt förstahandsyrkandet har följande lydelse:

Anordning för förbränning av svartlut från en massafabrik, vilken anordning omfattar:

- en återvinningspanna för förbränning av svartlut,
 - åtminstone en luftförvärmare, som kopplats till återvinningspannan för att mata förvärmad luft till pannan,
 - en flerstegs indunstningsanläggning, vars indunstare är försedd med för indirekt värmeväxling avsedda värmeväxlarytor, såsom lameller eller rör, för svartlut, där svartlut indunstras till en torrsubstanshalt som är lämplig för förbränning, och där anläggningens sista indunstningssteg i lutens strömningsriktning kopplats till återvinningspannan för att mata svartlut till pannan,
- k ä n n e t e c k n a d av att indunstningsanläggningens sista steg är kopplat till åtminstone en luftförvärmare så, att den vid den indirekta indunstningen av svartlut till en torrsubstanshalt över 80 % genererade svartlutsångans värmeinnehåll används för att värma luft i en förvärmare.

Patentkravet 8 enligt andrahandsyrkandet har samma lydelse som kravet 9 ovan, med följande komplettering tillfogad vid kravets slut:

... varvid anordningen ytterligare omfattar en återkokare, som kopplats till det sista indunstningssteget för att leda ången som bildas vid indunstningen för kondensering i återkokaren, och som vidare kopplats till luftförvärmaren för att leda ången som bildas ur det kondenserande medlet till luftförvärmaren.

Det överklagade beslutet

PRV har efter invändning bedömt att villkoren i 2 § patentlagen är uppfyllda i förhållande till det som anges ha blivit känt före ansökningsdagen genom öppet utnyttjande och har till följd härav avslagit invändningen.

Känd teknik

Kvaerner har vid överklagandet anfört följande material såsom visande bristande nyhet genom ett öppet utnyttjande av uppfinningen.

- D1 : Flödesschema A8854360, Tampella–Sodapanna
- D2 : Flödesschema RA854357, Tampella–Sodapanna
- D3 : Utdrag ur service- och instruktioner (finskspråkiga) för Tampella–Sodapanna, del 5, med en engelsk översättning av del 5.1 och 5.4 därav
- D4 : Skriften StoraEnso, Environmental Statement 2006
- Intyg av Erikko Vuori, utfärdat år 2008, att ritningarna och instruktionerna i D1 - D3 hänför sig till den vid Heinola Fluting Mill år 1990 installerade sodapannan.

Grunder

Kvaerner har till grund för sin talan anfört att uppfinningen saknar nyhet till följd av öppet utnyttjande genom att besökande allmänhet har kunnat beskåda och tolka anläggningen med hjälp av tillgängliga ritningar och manualer. Vidare har Kvaerner hävdats att uppfinningen saknar nyhet då anläggningen enligt uppfinningen uppges ha överlåtit till kund utan något sekretessavtal.

Andritz har gjort gällande att utnyttjandet av den aktuella anläggningen inte har skett på sådant sätt att utomstående har haft möjlighet att få kunskap om uppfinningen. Inte heller kan öppet utnyttjande genom försäljning anses föreligga. Uppfinningen enligt patentkraven har således nyhet.

Parternas utveckling av talan

Kvaerner har i sammanfattning utvecklat sin talan enligt följande.

Det öppna utnyttjandet av de lösningar, som anges i kraven 1 och 9, ägde rum genom den lösning som utnyttjas i en sodapanna tillverkad av Tampella vid Heinola Fluting Mill. ”Av de ingivna ritningarna framgår det hur lösningarna enligt patentkraven 1 och 9 kan utläsas ur den lösning som utnyttjas vid Heinola Fluting Mill. I enlighet med allmän praxis, då en lösning, såsom i fallet med Tampellas sodapanna, har sålts, levererats och tagits i bruk utan något sekretessavtal anses det att lösningen har utnyttjats öppet i enlighet med europeisk praxis”.

Av ett utlåtande undertecknat av kraftchefen vid Heinola Fluting Mill framgår att de vid invändningen anförda dokumenten alla hänför sig till den av år 1990 levererade Tampella-sodapannan. Vidare anges i utlåtandet att ”apparaturen som levererats med denna sodapanna är i enlighet med visade scheman och service- och bruksanvisningar och den har kunnat beskådas av besökare på fabriken utan sekretessavtal”.

Enligt ett intyg från år 2009 framgår att ovan nämnda person var produktionsingenjör och chef vid företaget under tiden för installationen av utrustningen och fortfarande arbetar vid samma anläggning. Nämnda person har således mycket stor kännedom om tidpunkterna för installation och försäljning och är därmed i stånd att ge information och utlåtande i denna sak.

Av ingivna flödesscheman framgår att utrustningen och förfarandet vid Heinola Fluting Mill liknar de lösningar som beskrivs i patentkraven 1 och 9. Det är tillräckligt att utrustningen och lösningen har sålts, levererats och tagits i bruk utan något sekretessavtal. Vidare är det tillräckligt att ett antal personer har varit i stånd att ta del av och förstå lösningen.

Heinola Fluting Mill förvärvades av Enzo-Gutzeit Oy, idag StoraEnso. Kunskapen om utrustningen vid Tampellas sodapanna och den därvid utnyttjade processen såldes därmed till en ny ägare, varigenom dennes anställda fick full kännedom om utrustningen och lösningen utan något

sekretessavtal, vilket medför öppet utnyttjande enligt europeisk praxis.

Enligt europeisk praxis avseende när något ska betraktas som öppet utövat hänvisas till EPO Board of Appeal Decision T 482/89, av vilket framgår att försäljning av en enda enhet utan sekretessavtal medför att den sålda enheten är öppet utövad. Försäljningen av fabriken till Enso flera år före ansökningsdatum för patentet medför öppet utnyttjande, eftersom något sekretessavtal inte fanns och olika personer från olika företag har utfört underhållsarbete och annat arbete utan något sekretessavtal.

Beträffande Andritz' uppfattning att det ingivna utlåtandet inte bevisar att besökande faktiskt har kunnat tillgodogöra sig utrustningens funktion eller den påstådda uppfinningens samtliga särdrag framhålles att i denna typ av massafabrik finns alltid ett kontrollrum på vars väggar det finns åtminstone ett schema över driften och utrustningen i fabriken. All nödvändig information var således tillgänglig där. Dessa kontrollrum är inte sekretessbelagda utan besökare brukar föras till sådana kontrollrum med anledning av att schemat på ett tydligt sätt visar driften hos fabriken.

Beträffande Andritz' påstående att instruktionerna i D3 inte i sig kan anföras mot uppfinningen eftersom de inte har varit allmänt tillgängliga hänvisas åter till T 482/89, i vilket anges att konstruktionen hos den sålda utrustningen kan verifieras av dokument som inte är tillgängliga för allmänheten. När det är fråga om försäljning av känd teknik kan vilket dokument som helst utnyttjas för att verifiera den sålda utrustningen. Även dokument som vid tidpunkten var konfidentiella eller som framställdes efter försäljningen av utrustningen accepteras, såsom var fallet i T 482/89. Dokumentet D3 kan således utnyttjas som bevis för den vid Heinola Fluting Mill utnyttjade utrustningen.

Beträffande Andritz' uppfattning att installationen av sodapannan vid Heinola Fluting Mill inte uppfyller kraven på försäljning av utrustningen på så sätt att utomstående skulle ha haft möjlighet att få information om denna utrustning framhålles att de angivna företagen var juridiskt två helt skilda företag och drevs som oberoende företag. Publika företag som äger aktier i något annat företag medför inte automatiskt någon sekretessförbindelse. Vid tidpunkten för installationen av sodapannan hörde

Heinola Fluting Mill till Tampella, men före prioritetdagen för patentet förvärvades bruket av StoraEnso. Då Tampella och StoraEnso är vitt skilda företag och med anledning av att utrustningen och lösningen vid Heinola Fluting Mill har sålts, levererats och tagits i bruk utan något sekretessavtal av StoraEnso, anses det att lösningen har utnyttjats öppet i enlighet med europeisk praxis.

Enligt andrahandsyrkandets krav 1 och 8 löses problem med korrosion i luftförvärmaren genom att vatten utnyttjas såsom kondenseringsmedium. Det kan påpekas att utnyttjande av vatten som kondenseringsmedium har varit känt i hundratals år och utnyttjas allmänt i pappersbruk för detta ändamål. Kraven enligt alternativyrkandena är således inte patenterbara.

Föremålet för patentet har således varit öppet utövat genom utnyttjande av den anläggning som beskrivs i de bifogade dokumenten, varför patentet yrkas upphävt i sin helhet.

Andritz har i sammanfattning utvecklat sin talan enligt följande.

Uppfinningen sådan den definieras av de beviljade kraven 1 och 9 har inte utövats öppet genom s.k. förbehållslös försäljning (dvs försäljning utan sekretessavtal). Installation av Tampellas utrustning vid Tampellas eget bruk innebär inte någon sådan förbehållslös försäljning. Att bruket vid tidpunkten för installationen tillhörde Tampella framgår av skriften D4, sid 5. Vidare innebär övergången av hela Heinola Fluting Mill till en ny ägare inte någon förbehållslös försäljning av den aktuella utrustningen, då en försäljning av en hel anläggning inte kan likställas med försäljning av varor på öppna marknaden. Frågan om huruvida övergången av hela anläggningen till en ny ägare skulle motsvara en förbehållslös försäljning påverkas i varje fall inte av under vilka förutsättningar underhållsarbete på anläggningen har utförts.

Inte heller har Kvaerner kunnat visa att besökare vid anläggningen i Heinola utan krav på sekretess har kunnat tillgodogöra sig uppfinningen så som den definieras av de beviljade kraven 1 och 9. Avgörande är om

nyttjandet av uppfinningen har skett på ett sådant sätt att en utomstående har haft möjlighet att få kunskap om den. Uppgifterna i det ingivna utlåtandet om att apparaturen har kunnat beskådas och om förutsättningarna för underhållsarbete på anläggningen är allmänt hållna och gör det inte troligt att en åskådare eller underhållsarbetare har kunnat få kunskap om vare sig uppfinningens delar eller dess helhet i sådan omfattning att det motsvarar hur uppfinningen definieras av patentkraven. Vidare noteras att beslutet T 482/89 specifikt avser öppen utövning genom försäljning ("single sale") och därför inte är relevant i detta sammanhang.

Det är i varje fall inte tillräckligt för fastställande av öppen utövning att kunskap om uppfinningen har kunnat erhållas från de ingivna ritningarna D1 och D2, eftersom dessa inte var tillgängliga för besökare. Dessutom har Kvaerner inte kunnat belägga att det som visas på de anförda ritningarna motsvarar en process som verkligen har utförts vid anläggningen i Heinola. Av service- och driftsinstruktionerna för anläggningen enligt D3, sista stycket i avsnitt 5.4 framgår nämligen att sekundärångan som lämnar "superkoncentratoren" (på ritningarna märkt A) kan ledas antingen till en luftförvärmare eller till en vattenvärmare för att användas till förvärmning. Eftersom det inte är direkt och entydigt visat att sekundärångan vid utförandet av processen verkligen har använts för förvärmning av förbränningsluften, kan en eventuell öppen utövning därav inte anföras som nyhetshinder mot uppfinningen så som den definieras av patentkraven.

Uppfinningen enligt alternativyrkandets krav 1 och 8 innebär att man i en mellankrets kondenserar sekundärångan med ett kondenserande medel och ur detta kondenserande medel erhåller ångan som går till luftförvärmningen. Någon mellankrets av detta slag finns inte vid anläggningen i Heinola, vilket innebär nyhet.

Den tekniska effekt som erhålls av nämnda mellankrets är att ångan som går till luftförvärmningen är renare än sekundärångan. Därvid löses problem med korrosion i luftförvärmaren. Det anförda materialet diskuterar varken det nämnda problemet eller den föreslagna lösningen.

DOMSKÄL

Det problem, som uppfinningen enligt förstahandsyrkandet avser att lösa, är enligt beskrivningen att åstadkomma ett förfarande med förbättrad värmeekonomi vid förbränning av koncentrerad svartlut i en sodapanna. Uppfinningen avser även att lösa problemet att åstadkomma en förbättrad sodapanna för ovan angivna syfte.

Lösningen enligt uppfinningen innebär att den genom indirekt indunstning i flera steg koncentrerade svartluten med en torrsbstanshalt av över 80 % leds till förbränning i en sodapanna tillsammans med förbränningsluft, som förvärms med svartlutsånga, s.k. sekundärånga, från indunstningens sista steg, i vilket den avsedda torrsbstanshalten av över 80 % uppnås.

Nämnda lösning hävdas ha bristande nyhet genom öppet utnyttjande, dels genom att en anordning i enlighet med uppfinningen har ansetts vara tillgängliggjord för allmänheten genom installation och information i fabriken före nämnda ingivningsdag, dels genom att en anläggning innefattande en anordning och en process i enlighet med uppfinningen har ansetts vara försäld utan förbehåll före ansökningens ingivande.

Patentbesvärsträtten konstaterar att vid en tidpunkt före ansökningens ingivande har en sodapanna (Tampella-sodapannan), med uppgiven drift i enlighet med två ingivna flödesritningar D1 och D2 samt ett utdrag D3 ur en driftsinstruktion, förelegat vid massafabriken Heinola Fluting Mill, först ägd av Oy Tampella Ab, därefter före ansökningens ingivande förvärvad av Enso-Gutzeit Oy (i enlighet med D4, sid. 5). Förutom ovan nämnda bevisning har ett intyg daterat år 2008 ingivits, enligt vilket apparaturen som levererades med nämnda sodapanna år 1990 är i enlighet med visade scheman och service- och bruksanvisningar och har kunnat beskådas av besökare på fabriken.

Patentbesvärsträtten har således att bedöma huruvida den hos Tampella år 1990 installerade sodapannan och dess drift kan anses ha varit tillgänglig för allmänheten och, om så är fallet, om en enligt uppfinningen

angiven anordning och förfarande har nyhet och uppfinningshöjd i förhållande till nämnda sodapanna.

Vid bedömning av om en uppfinning har öppet utnyttjats gäller att övertygande fakta ska ha framlagts beträffande när det påstådda utnyttjandet har skett, vad det påstådda utnyttjandet omfattar samt hur det påstådda utnyttjandet har skett, dvs om det har varit öppet eller konfidentiellt. För att ett öppet utnyttjande ska bedömas föreligga krävs en stark bevisning med oemotsägliga bevis.

Den angivna tidpunkten för utnyttjandet av Tampellas sodapanna ligger före patentets prioritetsdag, varför kriteriet beträffande tidpunkten är uppfyllt.

Vad gäller frågan om vad som har utövats visas med hjälp av Kvaerners förtydliganden i flödesschemat D1 en med A markerad koncentrator, från vars topp en ledning som kan anses innehålla ånga leds bl.a. till en med B markerad anordning, som uppges vara en luftförvärmare. I flödesschemat D2 visas en ledning D avseende ånga från koncentratorn, som leds genom en markerad förvärmare B, vars förvärmda luft leds till en med C markerad sodapanna. I utdraget D3 ur instruktionen kan utläsas att den angivna koncentratorns uppgift är att öka torrsubstanshalten hos den indunstade svartluten från omkring 63 % till omkring 76 % i syfte att förbättra dess förbränning, varefter sekundärångan används till förvärmning av förbränningsluften i sodapannan. Anordningen enligt uppfinningen innefattar en sodapanna, en indunstare och en luftförvärmare, där indunstarens sista steg är kopplat till luftförvärmaren och är således uppbyggd enligt liknande princip som angivits ovan. Förfarandet enligt uppfinningen genomförs på sådant sätt att den erhållna svartlutens torrsubstanshalt är över 80%, vilket således är högre än enligt D3 angivna uppgifter.

Anordningen enligt andrahandsyrkandet innefattar dessutom en kondensator efter det sista indunstningssteget för kondensering av den erhållna sekundärångan med ett kondenserande medel, varur erhålls ånga som går till luftförvärmningen. En sådan anordning finns inte visad i anförda

dokument. Förfarandet enligt andrahandsyrkandet genomförs då på sådant sätt att förvärmningen av förbränningsluften sker med ånga bildad ur kondenseringsmedlet.

Vad gäller frågan om hur utövändet har skett framgår av det ingivna intyget endast att apparaturen "är i enlighet med visade scheman och utdrag ur service- och bruksanvisningar och har kunnat beskådas av besökare". Vidare har anförts att det i en massafabrik alltid finns ett kontrollrum, på vars väggar det finns åtminstone ett schema över driften och utrustningen i fabriken, varmed all nödvändig information är tillgänglig. Varken av utredningen eller av ingivet intyg framgår emellertid att de scheman och instruktioner som utgörs av ritningarna D1 och D2 och utdraget D3 har varit uppsatta för beskådande i anläggningens kontrollrum eller någon annanstans inom fabriksområdet.

Vidare kan uppgiften att apparaturen har kunnat beskådas inte anses göra det troligt att en åskådare enbart genom att se en anläggning innefattande ett antal reaktorer och ledningar har kunnat tillgodogöra sig utrustningens funktion eller kunnat få vetskap om vare sig delar av den aktuella indunstnings- och förbränningsapparaturen eller om helheten därav.

Vad avser frågan om försäljning av en anläggning har Patentbesvär-rätten följande uppfattning. En försäljning av en komplett anläggning kan inte likställas med en försäljning av en enstaka artikel eller vara. Det redovisade beslutet vid EPO's besvärskammare T 482/89 kan inte ges en sådan vidsträckt tolkning. Då någon annan omständighet, som tyder på att driften vid anläggningen har kommit till allmänhetens kännedom genom försäljningen inte har visats, utgör denna inte hinder mot upprätthållande av patentet.

Patentbesvär-rätten finner därmed att något öppet utnyttjande av förfarandet och anordningen enligt uppfinningen inte visats i förhållande till de förfaranden och anordningar, som avses vara definierade med hjälp av det i målet anförda materialet. Patentet kan därmed upprätthållas i den beviljade lydelsen i enlighet med yrkandet i första hand. Med denna utgång saknas anledning att särskilt pröva yrkandet i andra hand.

Med hänsyn till det ovan anförda ska överklagandet inte bifallas.

ANVISNING FÖR ÖVERKLAGANDE, se bilaga 2 (Formulär A)

I avgörandet har deltagit patentrådet Jeanette Bäckvall, ordförande, f. patentrådet Gunilla Sandell, referent, och patentrådet Yvonne Siösteen. Enhälligt.